

REGÉLO.

Pesten vasárnap augusztus 11^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

G i s e l l a.

(Folytatása.)

VIII.

Lakoma után harmadnapra reggel szobájában ült Gisella, közel az ablakhoz; előtte kisdéd asztal; az asztalon több selyemgombolyagok heverték, és egy féligmeddig elkészült vadásztáska volt kiterítve, mellynek bárson külsején egy remekül kitűzőtt vadászkaland ábrája és sodrott aranyszálakkal kivarrott két betű diszelgett B. és G. — Elmerülve működött Gisella a' szép munkálaton; szaporák valának öltései; szerelem, vágy, és remények huzogták tűjébe a' selyemszálakat; minden öltéssel egy-egy sohajtást fűzött a' zöld bársonba; egy pillanatban kétszer emlékezett Gézára, kinek szolgája most reménytelenül lépett-be. Egy levelkét 's csinos külsejű tárczát nyujtott-át, 's eltávozott; mert Gisella örömeiben elfeledé őt várakozásra inteni.

Égett tudni, mi rejteznék a' tárczában. Felakára nyitni, de zárva volt. Illeté a' levelet, 's érzé, hogy kulcs is van benne; felnyitja azt, 's egy kisdéd ezüst kulcs csengett-le az asztalra; nem tudta, a' levelet olvassa-e, vagy mást tegyen? De mivel kíváncsilag futosó szemei a' „Kedves angyal“ szót megpillanták, míg egyik kezének ujjai a' tárczán szédelegtek, másikkban a' levelke ingadozott, 's alig tudá a' következőket kiolvasni:

„Kedves angyal! — Midőn szerencsém volt emlékkoszorúját megnyerni, érzém irántami indulatát égi tisztaságában; elmerült lelkem bájoló szavának kellemeiben; a' szépségein ünneplő ígézet elragadott az aranyképzetek elűsionába, 's felhevülve epedő keblemre az üdvezület harmatja olvadt; mert ah! kegyednek birhatásával nekem — igen, nekem — egy menny kínálkozék kéjeivel!“

Többet nem olvashatott az örömittas lány; mert reszketeg ujjai közül kipattant a' levél; felkapta ismét, szívéhez szorítá, 's keble hullámai közé temette, nem is kételkedvén további tartalmának érzelemteljességéről.

Most a' tárczához nyúlt. Felnyitá, 's belőle a' legdivatosb két aranypereczet huzá-ki, melyeknek egyikén G. másikon szintén G. vala kimetszve. Azonnal gyöngéd kezére csatolá, tudni vágyván, miképp' illendnek reá. Nagy volt öröme, mint kívánsága; reménye ifjú és szende, mint a' tavasz arcza.

Most ismét a' levelet bontá-fel, és ismét előről olvasá; — folytatása következő vala:

„De fájdalom emészté keblemet, mint gyümölcsöt a' bensejében lappangó féreg, midőn látám, hogy olly szívnek reményeit kell összetörnöm, melynek még a' kevélység 's irigység is tömjénezik, 's kit, ha nem akarnám is, szeretnem kell: mert ah Gisella! e' szív, melly sorsodon vérzik, feléd doboghat ugyan, de téged — nem boldogíthat. — Én már szeretek! — 's e' kéz, melly utánad reszket, mint szemeimben a' könny-özön, el van ígérve! — Bocsáss-meg angyal! — Fogadd koszorúért jelen ajándékomat. Engeszteljen-meg tudata azon szent emlékezetnek, melynek magvai mélyen rejtvék Géza keblében, hova a' feledés irtó keze soha sem férhet!“

Reménytelen vala a' levél foglalatja. Végso szavait már nem értette Gisella. Elhalványult, mint a' levélpapíros, melyet vonagló ujjai összegyűrtek; kezei lehullottak, mint a' hervatag virág levelkéi; hallgatag ajkából fohász párolgott-ki, melly egy szomorú felkiáltás-jelet képezett; örömtelen állott, mint lankadásnak indult fűgefafa egy komor fal mellett; egy üdeig eszméletlenül támaszkodott asztalára, míg végre tudta nélkül eltasztván a' mellette levő széket, annak zörrenésére ismét magához jött, és panaszkodott.

„Tehát vétek-e a' szerelem, hogy annak első perczei is halmozvák szenvedésekkel? — Nem Isten leheli-e ez elfojthatlan indulatot a' halandó keblébe? és miért? talán hogy viszonzláng után sovárgjon, melyet soha meg nem nyerhet? talán hogy szívében tápiált legszebb 's örök boldogsággal biztató reményeit valamely lenge kéz egy pillanat alatt letördelje, mint játszi gyermek az ápolgatott oltvány zsenge ágait? vagy hogy istenadta indulatának kitöréseért egy világ előtt pironkodjék? — Ah! tán az egész világ tudja kijátszásomat? — Szégyenlem magam' a' világ, mint napraforgó a' sötétség előtt. — Fogadjatok-be ti világ zajától elszigetelt kolostor falai: rejtsetek-el örök árnyatokba, hogy az élő világ jeleül csak egy sugár se ragyoghasson szemeimbe. Térdre hullok atyám előtt; körülimádkozom szívét, hogy könnyörré olvadván, azon zárdaiba engedjen vonulni, melynek rémes falai között a' magyarnak könyeire méltó Erzsébet imádkozik, róla elfeledkező, nemzete boldogságaért!“

Egy kissé elhallgatott. Képzetei visszatértek egy perczre a' távulból, mint az eredetéhez visszapattanó napsugarak, 's egy komoly magábatérés sötétedett végig arczain. Remegve emelé-fel ez után az említett vadásztáskát, mellynek gyönyörű himzete könnyyel ázottan csillogott szemei előtt, mint a' harmatos rét, midőn a' felkelő nap leszökő sugaraitól pongyolán lepetik-meg, mielőtt tudniillik az elsuhanó enyhe-szellő letörlesztette volna virágairól a' bucsúzó hajnal könnyűit.

„Ő neki, — mond ismét Gisella — ő neki az érdemetlennek akartam ezzel kedveskedni! Most összetépjem-e, mint ő reményeimmet? — Nem! — Félkészülten viszem-el magammal, melly mindig emlékeztessen arra, hogy tökéletes boldogság e' földön nem létezik; hogy itt eredetében, vagy készületében semmisül-meg minden; hogy az élet neve alatt halál rejtezik; hogy olly örömet, melly elvonultságomból visszaidézzon, még csak reményleni is irtózzam. — Géza, te hamis, vagy tán gonosz is vagy! — Én nem értettem e' szavaidat: „én boldog, a' legboldogabb lennék!“ — Ha tudtad, hogy szerelmed nem boldogíthat, mért csaltad — mért lested-ki szerény nyilatkozásomat? melly reményteltjesen ült-fel őszinte ajakimra, és szemeimből — kivillámlott. — Ajándékozat — el — igen is elfogadom; mert — szerettelek, és: —

Ezzel elhallgatott, mint a' párja után panaszkodó madár, ha ellenségét közeledni látja; mert lépések hallatszottak. Zavarba jött, nem tudván hamarjában hova rejteni munkálatát, levelét, tárczáját, és könyeit! — Azonban ezeket fehér kendőjével szikkasztá-fel, azokat pedig asztala fiókjába rejté; 's ez mind csak egy pillanat mive volt. — Megnyilt az ajtó, és atyja lépett-be, ki Gisella szokatlan komolyságán megilletődött, 's ezután sokáig beszélgetett vele.

IX.

Negyednapra innen Gibárt és Füged közt Hernádnak mindkét partjáról, délutáni 2 órakor egy csónak löketett-be a' zivatar által felkergetett hullámok közé. Egyik innen Füged, — másik tül-ről Gibárt felé hajtatott. Ezen öt izmos, neptunkarokkal bíró, férfiú szegdelé a' felforgatott viznek viharfekete hullámain. A' másikon két nőalak, mint nyárlevél reszketett, és három férfiú győző erővel küzdött a' daczos szelekkel.

A' nőpár Gisella és barátnéja volt. Gisella, mig parton vala, lelke keserűségében képzelni sem tudá a' felingerlett elem iszonyatosságát — legnagyobbnak vélvén azt, melly nyugtalan keblében ádázodik: — de továbbra halasztani sem lehetett neki az átmenetelt; mert még azon napon fügedi rokonaitól elbucsúzni szándékozott,

másnap az említett zárdába vonulandó; mert szívhez szóllók valának esdeklései, 's könnyörre birták a' különben kemény szívű apát, ki előtt mindeddig eltítkolá szomorúságának valódi okát.

E' két csónak az enyészet szárnyain lebegett. A' zugó szélvész, mint harag, tépdelé a' vizet. A' part felé rimázkodók felett elsötétedett ég borzasztó volt, mint a' pusztulás órája; alattok pedig temetők komorkodának a' vihar-hasogatta hullámok között, melyeket egy-egy villám borzasztólag sejtetett a' rémültekkel. Gisella és barátnéja mint haldoklók imádkozának! — Az érczkarú férfiak kétségbeesés erejével ölék az ellenerőt. A' két csónak vesélyteljesen közeledett egymáshoz a' víz közepén; de vastag sötétség borongott közöttük, és nem láthaták jól egymást. — Midőn már csak egy ölnyi távulságra volt egymástól a' megromcsolt két csónak, egy halálos villám cikázott a' gibarti csónak fölött, és egy mély hangú moraj, mint átok, harsogott keresztül a' vihar süvöltésén; 's most egy huzamósan terjengő világtábla tünt-fel az ég fellegszönyegén, mellynek fényénél a' tulról evező férjfiak szánakodva látták, hogy a' nők csónaka szétzuzatott, 's csak egyetlen egy nőalak fekszik ájuldozva a' csónaknak egyik hullám-sodorta darabján. Ez Gisella volt! — Most egy a' férfiak közül elszántan temetkezett a' hullámok közé; ereje, felebaráti szeretete, és lelki jelenléte őt uszásbani jártosságát tanítá használni: átkarolá az eszméletlen hajadont, és a' zajos elemet győztesen lábalá-meg mindaddig, míg az utána sebesen üzött csónak el nem érte. Ekkor barátai fölemelik őt Gisellával együtt, kire már számot sem tartottak, 's bár félelem és fáradság közt, de még is szerencsésen eveztek az ohajtott partra. A' többiek, kik Gisellával valának, többé nem láttattak.

Gisella mint egy dicsőült tulvilági kép szendergett szabadítója karjain. — Lelki jelenlétét elnyelék a' hullámok. Az eszmélet világától sokáig elkülönözve nem érzé az annyira esedett partnak menyét, mellyért mint haldokló imádkozott.

Hosszú szünet után arczán az élettelenység halvány jege olvadni kezdett, 's egy kimondhatlan ígézetű pír tünedezett-fel imitt amott. A' tejhabból fútt szívpancél alatt ismét felmozgott az élet, mellynek jeléül, mint méhraj a' melegnek idéztére, sűrűen bujdos-tak-ki melljéből a' megszaporodott fohászok; szemei felsugárzottak mint az ébredő remény, 's ajkáról lepattant a' siri némaság.

„Mi ez? — sohajtott-fel. — Hát Géza képe a' halottak honába is elkisért?! — Be boldogok a' sir lakói! meghült keblökben nem talál martalékot a' fájdalom; mert ez csak az érező, meleg sziveket szorongatja. — Sokat sirtam életemben; tulvilágig üzött a'

kinek óriása, a' megcsalt szerelem! — — Ezen előttem lebegő kép fátyolozá-be napjaimat! — Talán bocsánatot esdekel tőlem? Ah! látom, mint sápadoz ajkain a' halvány könnyörgés; meg, szívesen megbocsátok neki; hiszen már én kiszenvedtem; átéltem azon sanyarú napokat, melyeket lengesége okozott; édes feledés homálya borítja-be szemeim előtt régi kinaimat. — Most boldog, — a' legboldogabb vagyok.“

E' lelki magasztaltságában égi mosolyra feseltek ajkai, mint-ha színről színre látná az Istent. — Rövid szünet után jobban magához jöven, ijedve kiáltott-fel: — „Ah! — mi ez? — ismét a' fájdalmak ismeretes képei ijesztenek! — Érzem, hogy szívem ismét vérzik; — valami meleg kezek érintettek-meg, 's felizgaták keblemben az elfojtott érzékenységet, hogy ismét érezzek! — Ah én élek! — — — Tehát csak álom volt boldogságom? — ismét a' nyomorúság tömkelegében? — Ki, ugyan ki játszott karaid közé Géza? — (mert Beüdy Géza volt szabadítója) — A' halálnál érzéketlenebb, kegyetlenebb sors! hogy e' szív, melyet lengeséged kinokra kárhoztatott, meghasadva is éljen?“

Géza nem értette, hova célzott Gisella, 's mintegy megilletődve kérdezé Gisellát:

„Leány! én nem értek; te lengeséggel tudod vádolni azt, ki, ha te akarod, gátot nem ismer birhatásodhoz; kinek te mindene vagy, kinek kivüled semmije sincs e' nagy mindenben!“

„Igen, én mindened vagyok! — mond Gisella némi gunymosollyal. Talán ismét körül akarod e' tulajdon kárán okult szívet hizelni, hogy hizelgéseidre megnyiljék, mint virágkehely az ajálkozó harmatnak, melylyel egy parányi féreg is becsúszik? — Felebaráti szeretetedért, mely érettem e' halál méhébe üzött, vedd örök hálámat keresztény férfiú! nem, mintha egy esdett életet adtál volna nékem vissza; hanem mivel nemes, keresztényi cselekedetet tettél, melyet az Isten fog megjutalmazni: de szerelni hizelgéseidet, melyek inént már száműzők nyugalmasomat, kerülöm, mint a' bünt. Isten veled!“

Ezzel kifejtett szabadítója karjaiból, és eltávozott: — Géza szemébe pedig egy könny, a' megbecsülhetlen részvét gyöngye, lopódzott-fel, tanúbizonyságaul a' szilárd, szeplőtlen lélekismeretnek. Egy ideig szomorúan állott a' parton, mint ágon a' gerle, midőn a' vadász csővéből kipattant sors lefújva mellőle szerelmesét; azután aggódva szédelgett-el a' kinos helyről.

(*Vége következik.*)

INNEPLÉS.

Falusi ünnep Paraguay-ban.

Robertson ur, kit Assumpcio-ban mulatása alatt don Gregorio de la Cerda donna Juana de Ysquibel dámánál bemutatott, következőleg ír-le egy falusi ünnepet, melyet kedvéért a' bele szerelmes 84 évű donna Juana de Ysquibel, Ytapua nevű falusi jószágán adott:

Szent János napja közel volt. E' nap itt nagy ünnep minden catholicusnak, és nemcsak donna Juana névünnepe, hanem egyszersmind enyim is. Juana e' napot Ytapua vagy Casapogrande falusi jószágán vágyott megünnepelni, 's velem, ki szerelmét nem viszonozám, megbékkülni.

Nekem legkisebb ellenvetésem sem volt akarátja ellen, 's így Assumpcióba indultunk az ünnepélyre vendégeket hívandók; donna Juana két mulatt hölgy kíséretében egy délezzel poroszkán elől ügetett, én egy néger eseléd kíséretében, egy derék pejen utána.

Paraguayban nem szokás a' vendégeket valamelly ünnepélyre egy hónappal előbb meghívni; mi több, a' meghívó-kártyákról fogalmuk sincs. Ott a' mulatságot adandó személyesen megy-el a' multság előtt három nappal barátaihoz, ismerőseihez, 's őket ebéd, estély, menyekzőre, tánczra, vagy bár mi néven nevezendő vigalomra meghívja. Én nemcsak ismerős voltam Assumpcióban sok fő rendűvel és polgárral, szegénynyel és gazdaggal, hanem egyszersmind barátságban is. — A' néposztályi különbség minden esetre meg van Paraguay-ban is, de nem oly mértékben, mint Európában, hol sok felsőbb rangbeli a' polgári körben megjelenést lealacsonitásnak tartja. Ennek következtében éppen oly különböző rangúak voltak vendégeink, mint számosak.

Assumpcióba még elég jókor érkeztünk, hogy kijegyzett vendégeinket azon nap meghívhassuk. Hogy először is a' kormány tagjaihoz mentünk, mindenki természetesenek találándja; kérelmünk' egy sem tagadta-meg. Ezekről don Gregorio de la Cerda urhoz, majdnem egész Paraguay-nak komájához, és egyéb tekintetben álló tisztviselőkhez mentünk; a' fő postamester, adószedő, világi és zárdai papság, a' Quartelerosok vagy is laknyai tisztek, Velasco, tábornok, a' hivatalát vesztett spanyol kormányzó, néhány telekbirtokos, kereskedő, szatócs — mind, mind igérkezett.

Ezeknek elintézése után az ünnep elrendezéséről gondolkozáink, és kőszületeinkben sok assumpcioi család által gyámitatánk.

Végre minden rendén volt, és szent János napja tisztán, vidámon tünt fel Ytapua fölött. De donna Juana nem csupán vendégeiről gondoskodott. A' szent evangelistának szobrát, melyt a' társalgó terem fő disze egy becses kristály-szekrényben áll, ujan festető 's aranyoztatá; uj fekete bárson köntöst, arany paszománnal gazdagon cifrázottat is vásárla neki. Feje felett egy cherub lebegett, 's mögötte, meglepő historiai igazsággal, mesterséges sziklák, moh, és fák (Pathmos szigetét, hol apocalypsis-ét írá, ábrázolók) nyultak-fel. Donna Juanának minden ismerőse kölcsönzött valami ékszer a' szentnek ékes tésére. Ujjain becses gyűrűk villogtak; nyakát gazdag lánczok keríték, 's tisztos homlokát hármass korona (tiara) övedzé. Szekrénye-szíjjait gyöngyök boríták; karsú derekához gazdag öv szorítá a' bárson öltönyt; a' szekrény előtt pedig hat óriási viaszgyertya égett. Így

ékesítve állott a' kedvencz szentnek szobra illatozó örökzöld, narancs, citrom és akácok közepette, minden érkezőnek első üdvözlését elfogadandó.

A' háznak mindkét oldalán elnyúló narancs erdőcske fáirol gyűjtásra váró mécsesek függtek. Az asztalok assumpcioi czukrárszok művei alatt görbe-deztek: a' volt kormányzó szakácsa e' napra felfogadtatott; 's minden vendég meg volt kérve cselédségének magával hozására.

Miután így mindent elrendelénk, annak tudatából származott önelégültséggel, miképp' fáradságot és költséget nem kiméltünk, csak hogy vendégeinknek kényelmet 's mulatságot szerezhessünk, egy a' ház előtt álló lóczára telepedtünk.

Juniusban, a' paraguay-i télben, közönségesen olly hűves az idő, hogy az emberek délben is szabadba mehetnek. Alig kezdé-meg tehát a' nap sugarait a' város környékére vezető árnyas utakra lövelni, lovak, öszvérek, kocsik, hintók, szekerek indultak minden irányból Ytapua felé.

Elsőbben is egy csapat Ferencz-szerzetes érkezett-meg hangászaival, sima szőrű, jól szerszámozott lovakon. Mind a' mellett is, hogy hűvös nap volt, minden szerzetes ernyőt tart a' kezében, és ha a' durva csuha, a' fejér ruha és harisnya hiánya alázatosságra mutatott is, jó színök 's lovaik délezeg járása nem mutattak szükségre. A' zárda hangászkarára nézve szükségesnek látom megemlíteni, hogy Assumpcióban minden zárdának különös hangászkar a van, a' szent mise áldozat 's egyéb szertartásnál működő; melly a' zárda jövedelmei gyarapítása végett azonban mulatságokra is kibérelhető. A' Ferencziek, számra nyolczan, utánok a' Domonkosiak és Necoletanos-ok leszállván lovaikról; fedetlen fővel szent János szobra elébe térdeltek; a' hangászok „Jubilate-t“ játszottak, melly után a' szerencse-kívánatok következtek.

A' számtalan vendég lovainak természetesen nem szolgálhatánk elegendő istállóval; így azok éjszakára egy nagy *potrero*-ba vagy is füves kertbe záratlak.

Alig fogadtuk-el szerzetes barátinkat, egy nagy, legalább száz esztendősen Noe bárkája, a' volt kormányzó disz-kocsija érkezett-meg, a' Junta tagjainak nejeivel. A' hölgyeket férjeik gazdagon boglározott délezeg lovakon 's bál-köntösben kísérték. Oldalaikról nehéz szablyák függöttek; czombjaikra azonban rövid nadrág, 's lábszáraikra selyem harisnyák feszültek; lovaik pedig, mellyek tánczbeli ügyességökért bayralines-eknek, vagy tánczosoknak neveztetnek, kényesen lejték körül a' helylyei helylyel 8-10 ujjnyi mély homokban nehezen haladó kocsit. Az urak lovai szintén a' füves kertbe, a' kocsi pedig egy felszerbe szállítottak.

E' társaságot don Gregorio de la Cerda követte mintegy 12 komasszonya társaságában. Ezen asszonyságok oldalas szekereken ültek, mellyek fölé ponyvák voltak feszítve, ülésül pedig, hogy a' szekerek döcögését kevésbbé érezzék, matraczok szolgáltak. Minden szekér elejébe 4 ökör volt fogva, mellyek egy óra alatt két angol mértföldet haladtak. Maga don Gregorio egy fényesen és hajdanszerűleg szerszámozott szürkét lovagolt, 's a' nyeregben előtte és mögötte két kedvencz keresztfija ült. Öltözetét világos sárga öltöny gyöngyház-gombokkal, himzett mellény, selyem harisnyák, arany cipő 's térd-csatok tették; kalapja magas karamú volt, vállairól pedig bő, skarlát köpönyeg függött. Amerikában még senkinek sem volt annyi

kereszt gyermeke, mint don Gregorionak; így hatalomban sem mérközheték vele egy is. Mert ki ez országban nagy polczra kíván jutni, igyekeznie kell, mindennek komájává lehetni.

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyászhir. — Budán aug. 5-kén mult-ki aszkbórból élete 27-ik évében ns Désánfalvi Gyika Aspasia asszonyság, ns. Nitta János urnak hitese. Hült tetemei 7-dikén vitettek a' Krisztina városi czinterembe örök nyugalomára.

KÜLÖNFÉLE.

Brüsseli orkán eredménye. Nyárelő 4-ének alkonyán 8 órától 10-ig szörnyű orkán dühöngött Brüsszelben és környékén. A' fenékgig felkavart Senn tulsapván partjain, gátlá a' közlekedést; grand Sablon téren több vásári bódé tetemesen megrongáltatott. A' namuri kapu előtt két meszes kocsi meggyuladt és hamuvá égett. Everben 6 házat rontott-le a' szél és víz. Vilvordeban még iszonyúbb volt a' szerencsétlenség; mintegy 20—40 személyt említ a' hir, kik részint házaik omladéka alatt, részint a' feldagadt Senn hullámaiban lelék halálukat. Burght-ban, Vilvorde mellett, 9 kis ház omlott-le, romjai alá 20 gyermeket temető; 4 közülök halva vonatott-ki a' romok közül; a' más 16-nak még másnap reggeli 9 órakor sem jöttek nyomába. A' Lüttich 's Ostendeba vezető vasut locomotivejai nem indulhattak-el a' nagy víz miatt. A' kövezett utakon szintén a' víz miatt nem járhatni.

Napoleon családjára sok gyászt hozott majus-hónap. Maga Napoleon 1821-ki majus 5-kén halt-meg, Borghese Paulina herczegné 1825-ki majus 10-kén, Fesch bibornok 1839-ki maj. 13-kán, 's Karolina, nápolyi királyné, 1839-ki maj. 18-kán. A' császárnak nővérei: Bacciochi Eliza, Borghese Paulina és Murat Karolina meghaltak már; testvérei azonban: József, Lajos, Luczian és Jeromos még élnek.

Szórejtvény.

Egy tagú szó. — Egyiránt lehet anyja, szülöttje a' nedvnek;

Szorgalom és az ipar fordítja haszonra erőjét.

Hagyjuk-el elsőjét, 's erdők szép állata lészen.

BELLAÁGH JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: KÉMÉNY.

Figyelmeztetés. — E' lapok szerkesztői hivatala jelenleg 86. szám alatti Dencs-ház 1-ső emeletébe vitétt által, ugyanazon házba, hol három év előtt volt, a' halpiacz mellett, Duna partján.

Szerkeszi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.